

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 242/2025
15.05.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица, Марине Милановић, Татјане Миљуш и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиоца „BESTEX“ д.о.о. Београд, чији је пуномоћник Славиша Кнежевић, адвокат из ..., против туженог „АНТИЋ КЛИМАТИЗАЦИЈА“ д.о.о. Београд, чији је пуномоћник Николета Вученовић, адвокат из ..., вредност предмета спора ревизијом побијаног дела 480.952,00 динара, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4788/24 од 11.12.2024. године, у седници одржаној дана 15.05.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4788/24 од 11.12.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4788/24 од 11.12.2024. године.

Образложење

Делимичном и међупресудом Привредног суда у Београду П 3808/18 од 18.05.2023. године, у ставу првом изреке, обавезан је тужени да из пословног простора тужиоца изврши демонтажу и одношење опреме (сплит систем за климатизацију), испоручене по Уговору од 19.07.2017. године, уз обавезу да се просторије након демонтаже доведу у исправно стање. У ставу другом изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати: 384.760,00 динара са законском затезном каматом почев од 19.07.2017. године до исплате и 96.192,00 динара са законском затезном каматом почев од 30.11.2017. године до исплате. У ставу трећем изреке, утврђено је да постоји основ тужбеног захтева тужиоца, којим је тражио да му тужени накнади штету.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 4788/24 од 11.12.2024. године, у ставу првом изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог, па је потврђена делимична и међупресуда Привредног суда у Београду П 3808/18 од 18.05.2023. године, у ставу I изреке, у делу става II изреке којим је обавезан тужени да тужиоцу исплати 384.760,00 динара са законском затезном каматом почев од 19.09.2018. године до исплате и за износ од 96.192,00 динара са законском затезном каматом почев од 30.11.2017. године па до исплате, као и у ставу III изреке. У ставу другом изреке,

преиначена је делимична и међупресуда Привредног суда у Београду П 3808/18 од 18.05.2023. године у делу става II изреке, па је одлучено тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да му тужени на износ од 384.760,00 динара плати законску затезну камату почев од 19.07.2017. до 18.09.2017. године, као неоснован.

Против другостепене пресуде тужени је изјавио благовремену ревизију позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку. Ревизију изјављује због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка. У одговору на ревизију, тужилац је оспорио ревизијске наводе туженог, а трошкове поводом састава одговора на ревизију није по висини определио.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" 72/11...10/23 – др. закон) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни суд у већу од 5 судија.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије изјављене на основу цитиране законске одредбе, Врховни суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права, као ни разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана.

Побијаном другостепеном пресудом правноснажно је усвојен тужбени захтев којим је тужилац тражио извршење демонтаже и одношење опреме сплит система за климатизацију из пословног поседа тужиоца, испоручене по Уговору од 19.07.2017. године, уз обавезу да се просторије након демонтаже доведу у исправно стање, као и тужбени захтев за исплату износа од 384.760.00 динара и 96.162.00 динара са припадајућом каматом, на име повраћаја исплаћене цене, те захтев у погледу утврђења постојања основа за накнаду штете. Наведено из разлога што је утврђено да је уређај, који је тужени испоручио тужиоцу по наведеном уговору имао материјалне недостатке, па како је тужилац благовремено и уредно обавестио туженог о недостатку, имао је право да тражи да се недостатак уклони (испуњење уговора), те да раскине уговор. Тужилац је оставио туженом накнадни примерени рок за испуњење обавезе, односно отклањање недостатака, па како недостаци нису отклоњени ни у накнадно остављеном року, дошло је до раскида уговора по самом закону, сагласно одредби чл. 491. Закона о облигационим односима. Према закључку нижестепених судова, последица раскида уговора јесте повраћај датог, у складу са чл. 132. ст. 2. и 5. ЗОО, па је тужени у обавези вратити тужиоцу уплаћени износ са законском затезном каматом од дана када је тужени примио уплаћене износе, до исплате. Према становишту нижестепених судова, будући да је до раскида уговора дошло јер је испоручена и уграђена неадекватна опрема, тужени је у обавези успоставити стање које је било пре него што је иста испоручена, односно уграђена код тужиоца. Такође, како испоручени уређај у спорном периоду није могао да загреје простор тужиоца и пошто је из тих разлога тужилац

морао да употреби други уређај за грејање, што је довело до стварања додатних трошкова, то су нижестепени судови закључили да је тужилац претрпео штету у смислу члана 488. став 2. ЗОО. Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима је заснована побијана одлука другостепеног суда, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени законски услови које прописује одредба члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Суштински, ревидент износи своје виђење чињеничноправних појединости конкретног случаја, односно указује на погрешно утврђено чињенично стање, услед погрешне оцене доказа, што се не може прихватити као релевантан основ да се дозволи одлучивање о ревизији, као о изузетно дозвољеној. Погрешна примена материјалног права на коју у вези са тим ревидент указује није разлог за одлучивање о посебној ревизији. Нису од утицаја ревизијски наводи о томе да о битним чињеницама постоји противречност између онога што се у разлозима другостепене пресуде наводи и изведених доказа, будући да се тиме указује да је она захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку. Међутим, таква битна повреда не представља разлог за изјављивање посебне ревизије. Нису разлог за изјављивање посебне ревизије ни битне повреде одредаба парничног поступка у смислу члана 374. став 1. ЗПП. Посебна ревизија служи као изузетно и крајње правно средство, чији циљ није да се преиспитују правноснажне пресуде сходно појединостима конкретног случаја, већ да се кроз конкретни случај реши питање од посебног (ширег) интереса, а које се може подвести под један од основа из 404. став 1. Закона о парничном поступку. Наведено у овом поступку није случај. Такође, ревидент не указује ни на једну судску одлуку у којој би било другачије одлучено у истој или сличној чињеничноправној ситуацији.

Зато је на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено као у првом ставу изреке овог решења.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије на основу одредбе члана 410. у вези са чланом 479. став 6. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС 72/11... 10/23 – др. закон) и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Према одредби чл. 479. став 6. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" 72/11...10/23 – др. закон) у споровима мале вредности против другостепене одлуке није дозвољена ревизија. Одредбом члана 480. став 2. истог Закона прописано је да ако у одредбама ове главе није другачије прописано у поступку у привредним споровима сходно се примењују остале одредбе овог закона. Према одредби члана 487. став 1. Закона о парничном поступку у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужилац је поднео тужбу дана 11.07.2018. године, а коју је преиначио дана 07.11.2018. године. Вредност предмета спора на дан преиначења износи 480.952,00 динара.

У конкретном случају ради се очигледно о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку. Зато изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. Закона није дозвољена. Притом, законом прописана недозвољеност овог ванредног правног лека у овој врсти спора искључује примену општег правила из члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку према коме је ревизија увек дозвољена, ако је другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака. Стога, ревизија није дозвољена ни у делу у коме је другостепени суд преиначио првостепену пресуду у делу којим је одлучено о законској затезној камати, а осим тога, тужени нема правни интерес за изјављивање ревизије у том делу будући да је одбијен тужбени захтев.

Из наведених разлога је применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку одлучено као у другом ставу изреке.

При свему напред наведеном, другостепени суд ће имати у виду да је очигледном грешком у ставу првом изреке другостепене пресуде наведен датум 19.09.2018. године, уместо датум 19.09.2017. године, па је потребно да исту исправи у смислу одредбе члана 362. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...10/2023 – др. закон) по службеној дужности.

**Председник већа - судија
Татјана Матковић Стефановић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић